

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év január hó 8. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott Elemér ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év május hó 21. napján kihirdetett 10.B.1297/2007/16. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli az általa 2007. év március hó 20. napjától 2007. év április hó 11. napjáig kiadatási letartóztatásban eltöltött időt, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban eltöltött időt is.

A megsemmisíteni rendelt bűnjeltárgyak közül a 26. tételszám alatti DNS minták, a 28., 29., 30. tételszám alatti vérgyanús szennyeződések, a 36. tételszám alatti körömminták és a 37. tételszám alatti hajminták megsemmisítését mellőzi, ezeket a Budapesti Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Főosztályának II. 136-I-919/2005 bü. számra hivatkozással kezelés végett kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.200 (hétezer-kétszáz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Bíróság 2008. év május hó 21. napján kelt 10.B.1229/2007/16. számú ítéletében a vádlottat emberölés büntette és kifosztás büntette miatt halmazati büntetésül 8 év börtönbüntetésre ítélte, melybe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről

és azok kiadásáról, illetve megsemmisítéséről; kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője indokait megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.516/2008/1-I. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időbe indítványozta beszámítani a Romániában kiadatási letartóztatásában töltött időt. Megjegyezte, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem látta alkalmazhatónak a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását a társadalmi szervezetben tisztségviselési jogosultsággal rendelkező vádlottal szemben. A súlyosítási tilalomra figyelemre azonban ennek csak elvi jelentősége van, mert a gyakorlatban ez a mellékbüntetés a másodfokú eljárás eredményeként jelen ügyben nem alkalmazható.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését indítványozta. Álláspontja szerint a vádlott jogos védelmi helyzetben volt, melyet az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámasztott, melyben a halál okaként fojtásos mechanizmust állapított meg, nem pedig egy előlről leadott ütést.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy csak védekezett a sértettel szemben.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel bírálta felül a vádlott és védője által bejelentett fellebbezés alapján a sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást. Ügyfelderítési kötelezettségét teljesítve meghallgatta mindazokat a tanúkat, és szakértőket, akiknek a vallomása, véleménye jelentősséggel bírt a tényállás megállapítása szempontjából. A törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az elsőfokú bíróság túlnyomó részt helyesen állapította meg a történeti tényállást; a bizonyítékok értékelése körében pedig helyesen mutatott rá arra, hogy milyen érvek cáfolják a vádlott védekezését, a vádlott miért nem tekinthető szavahihetőnek. Erre tekintettel az a vádlotti védekezés sem fogadható el, hogy az ölési cselekményt megelőzően bármiféle támadásra került volna sor a sértett részéről. Kiegészítésre szorul a tényállás azzal, hogy hol, mikor találták meg a sértett holttestét; az indokolásból a tényállásba emeli át a másodfokú bíróság, hogy a sértett körme alatt a vádlotti DNS profil volt kimutatható; továbbá nem mellőzhető a személyi körülményekre vonatkozó rész kiegészítése sem. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás így a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának második fordulata és d./ pontjában írt megalapozatlanságban szenved, melyet a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja - az iratok tartalma - alapján a következők szerint orvosolt:

- A vádlott magyar anyanyelvű, románul nem beszélő román állampolgár (a vádlott másodfokú nyilvános ülésen, az 5. számú jegyzőkönyv 1. oldal utolsó bekezdésében tett nyilatkozata).
- Az elsőfokú ítélet „A tényállás” megjelölésű részéből **kirekeszti** azt a megállapítást, hogy a vádlott ölési cselekményét megelőzően a sértett **„a korábban is kezében tartott sörös üveget megemelte”** (3. oldal 3. bekezdés).
- A sértett holttestét a szállóban bérelt szobájában 2005. év május hó 13. napján 16 óra körüli időben 1-es és 2-es tanúk fedezték fel (nyomozati iratok 125-133. oldali jelentés).
- Az elsőfokú ítélet 6. oldal 4. bekezdésében írtakat a tényállás 3. oldal utolsó előtti bekezdésébe emeli át, itt tekinti rögzítettnek, hogy a sértett bal II. körme alatt a vádlottól származtatható DNS tulajdonságokat mutatott ki a haemogenetikus szakértő (nyomozati iratok 989. oldal).

A kiegészített tényállás alapján szóba sem kerülhet, hogy a vádlott anyanyelv használati joga sérült volna. Nyilatkozata szerint ugyanis csak magyarul beszél, románul nem is tud. Az eljárás során tolmács igénybevétele ezért valóban nem volt indokolt.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság az ítélet 4. oldalán is utalt a vádlott az eljárás során önmagának is ellentmondó védekezéseket terjesztett elő (4. oldal 2. bekezdés). Ehhez képest az igazságügyi orvosszakértő kizárta azt a vádlotti védekezésben szereplő előadást, hogy sérüléseit követően a sértett még beszélt volna, mert kommunikációra a gégejét ért durva mechanikai behatást követően már nem volt képest (6. oldal 3. bekezdés). Az elsőfokú bíróság így helyesen jutott arra a következtetésre, hogy nem fogadható el az a vádlotti védekezés, hogy a sértett támadta a vádlottat (7. oldal utolsó bekezdés). Az elsőfokú bíróság indokolásában szereplő, a bizonyítás anyagára épülő, irathű megállapítások ellentétben állnak azzal a ténymegállapítással, hogy az ölési cselekményt a sörös üveg sértett általi megemelése előzte meg. Az elsőfokú bíróság által rögzített tényekből ez a további ténymegállapítás helytelen következtetés, melyet a másodfokú bíróság mellőzött a történeti tényállásból.

Az eljárás során ugyanakkor nem volt vitás az, hogy a sértettet milyen körülmények között, mikor, kik találták meg; továbbá, hogy körme alatt a vádlotti DNS profil volt kimutatható. Az ölési cselekményt egyebekben a vádlott ténybeli beismerő vallomása is alátámasztotta. E mellett az elsőfokú bíróság az ítélet 4-9. oldalán megvizsgálta az egyéb bizonyítékokat is, melyek az előbbi eltéréssel megerősítették a vádlott előadását és kizárták a másként történés lehetőségét.

A Fővárosi Ítéltábla által az előbb írtak szerint pontosított tényállás szolgált a másodfokú felülbírálat alapjául. Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményeit helyesen minősítette a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettének és a Btk. 322. § (1) bekezdés b./ pontjába ütköző kifosztás büntettének. Helytálló érvekkel zárta ki

az elsőfokú bíróság azt, hogy a vádlott javára megállapítható lett volna a jogos védelmi helyzet, ennek helyességét a tényállás előbbi kiegészítése további indokokkal támasztotta alá. A sörösüveg megemelése híján e mellett az sem állapítható meg, hogy a vádlotti cselekményre vélt jogos védelmi helyzetben került volna sor.

Ugyancsak helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy az sem volt megállapítható, hogy a vádlott ölési cselekményét a vagyoni haszonszerzés motiválta volna. A Fővárosi Ítéltábla is egyetértett a 9. oldal utolsó, 10. oldal 1. bekezdésében található azon megállapítással, hogy a sértett megölése után merült fel a vádlott tudatában a vagyontárgyainak megszerzése. A vádlott tudattartalmára vonatkozó megállapítás összhangban áll az irányadó tényállással. A bűncselekmény valóban nem az emberölés Btk. 166. § (2) bekezdés b./ pontjában írt minősített esete, hanem az alapesetnek és a kifosztás büntettének a halmazata. A fojtásra, mint halálokra is figyelemmel az sem vitatható, hogy a vádlott egyenes szándékkal követte el az ölést (9. oldal 5. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság helyesen tárta és sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket, melyeket a másodfokú bíróság csak annyiban pontosított, hogy az enyhítő körülmények köréből mellőzi az időmúlást. A bűnösségi körülmények vádlottra nézve terheesebb megváltoztatására is figyelemmel a kiemelkedő tárgyi súlyú bűnelkövetővel szemben kiszabott főbüntetés neme és mértéke törvényes, annak lényeges enyhítése nem indokolt.

Ugyancsak helyes érvekkel mellőzte az elsőfokú bíróság a Magyarországon lakóhellyel nem rendelkező vádlott közügyektől eltiltását (10. oldal alulról számított 2. bekezdés). Nem észlelte ugyanakkor, hogy fennállanak a Btk. 61. §-ában szabályozott kiutasítás törvényes előfeltételei a nem magyar állampolgárságú elkövetővel szemben. Ennek alkalmazása az ügyészi indítvány nélkül is indokolt lett volna, azonban a súlyosítási tilalom folytán a másodfokú eljárásban ez a mellékbüntetés sem volt már alkalmazható.

Helyesen észlelte ugyanakkor a fellebbviteli főügyészség, hogy az ezen ügygel kapcsolatban kibocsátott európai elfogatóparancsra figyelemmel a vádlott Romániában kiadatási letartóztatásban volt. A másodfokú bíróság az ebben eltöltött időt is beszámította a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy a megsemmisíteni rendelt bűnjeltárgyak között olyan DNS minták, vérgyanús szennyeződések körömminták és hajminták is voltak, amelyeknek a későbbiekben az esetlegesen lefolytatott rendkívüli jogorvoslat során szerepük lehet. Ezért a másodfokú bíróság ezek megsemmisítését mellőzte, egyben kezelés végett kiadta a Budapesti Rendőr-főkapitányságnak.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy egyebekben a Fővárosi Bíróság ítélete megalapozott és törvényes, ezért az indokolás előbbi kiegészítésével a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Budapest, 2009. év január hó 8. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Miszlayné Dr. Lányi Éva s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 10.B.1297/2007/16. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.218/2008/5. számú végzése folytán a vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. év január hó 8. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő